

SEZEMICKÉ NOVINY

NEPRODEJNÉ
MK ČR E 11507

č. 5/2018

Dvuměsíčník pro občany Sezemice, Dražkova, Kladiny, Koloděj, Lukovny, Počapel a Veské

Sezemice ¹⁹¹⁸₂₀₁₈
slaví **100 let**
republiky

Sezemice před sto lety

Sezemice ¹⁹¹⁸ ²⁰¹⁸ slaví 100 let republiky

sobota 27. října 2018

Město Sezemice Vás srdečně zve na oslavy, které se konají před sezemickou radnicí.

13.30 hodin – vystoupení pěveckého sboru Hluboká Orba Sezemice

14.00 hodin – průvod – dechová hudba Živaňanka

- položení květin k památníku obětem 1. a 2. světové války,
k památníku praporečnicka roty Nazdar Karla Bezdíčka,
k památníku velitele Silver A Alfréda Bartoše
- čestná stráž
- koncert dechové hudby Živaňanka

Po celou dobu akce budou vydávány teplé nápoje z historické polní kuchyně z roku 1918, domácí koláčky a další občerstvení.

Přijďte s námi vzdát hold těm, kteří položili životy za naši svobodu.

PARTNEŘI AKCE:

100. výročí vzniku Československé republiky

Sezemice před 100 lety

Touha mnoha generací českého a slovenského národa po samostatnosti byla naplněna před 100 lety, 28. října 1918, vznikem samostatného státu Čechů a Slováků, kteří byli do té doby v područí německy a maďarsky mluvících národů v rámci Rakousko-uherské monarchie.

Aby bylo možné popsat události, atmosféru a nálady obyvatel Sezemice před 100 lety, bude užitečné zmínit dějinné události, které život lidí před 100 lety ovlivnily a které vzniku Československa předcházely.

Světová politická scéna před I. světovou válkou, rozpoutání války

Na počátku 20. století bylo z velké části ukončeno rozdělení dosud neobsazených oblastí v Africe, Asii i Tichomoří. Vznikala nová mocenská uskupení zemí, mezi nimiž byly i země, které s daným uspořádáním světa nebyly spokojené. Mezi ty patřilo Německé císařství a Rakousko-uherská monarchie. Německý císař Vilém II. byl na jedné straně nespokojený s rozdělením kolonií a na straně druhé byl přesvědčený, že Německo je ohroženo ze strany Francie a Anglie. Zbrojil a doufal v budoucí dominantní postavení Německa ve světě. Rakousko-Uhersko bylo pod značným vlivem Německa, navíc bylo sužováno rostoucími vnitřními národnostními problémy. Téměř všechny evropské země byly spojovány nebo naopak rozdělovány řadou mezinárodních smluv. Situace postupně vyústila v ustavení dvou vojensko-politických aliancí. Základem aliance Trojspolku bylo spojení středoevropských monarchií Německa a Rakousko-Uherska, ke kterým se později připojila Itálie. Po začátku války však Itálie zůstala neutrální a v roce 1915 se přidala na stranu druhé aliance – Dohody. K centrálním mocnostem Německu a Rakousko-Uhersku, které vstoupily v létě 1914 do války, se v roce 1914 přidala Osmanská říše a v roce 1915 Bulharsko. Proti této alianci, nazývané Ústřední mocnosti, se vytvořila aliance nazývaná Dohoda. Tu představovaly Francie, Rusko a Spojené království, ke kterým se po vypuknutí války připojily Belgie, Itálie,

Rumunsko, Spojené státy americké, Srbsko a další státy. Spory o území, obecné rozpory mezi těmito bloky a především imperiální ambice evropských velmocí byly hlavním faktorem vedoucím k vypuknutí I. světové války. Záminkou, která nakonec vedla k jejímu rozpoutání, se stal atentát na rakouského následníka trůnu arcivévodu Františka d'Este v Sarajevu 28. června 1914. Z odpovědnosti za atentát Rakousko-Uhersko obvinilo Srbsko a předložilo mu 23. července 1914 nesplnitelné ultimátum. Pod vlivem zbrojícího Německého císařství a z důvodu nesplnění všech bodů ultimáta vypověděl císař František Josef I. dne 28. července 1914 Srbskému království válku. Srbský spojenec Rusko začalo mobilizovat a odezvou bylo 1. srpna 1914 vyhlášení války Německa Rusku. Dne 2. srpna obsadili Němci Lucembursko a následující den vyhlásilo Německo válku Francii, 4. srpna vtrhla německá armáda do Belgie a odezvou bylo ve stejný den vyhlášení války Anglie Německu. Dne 5. srpna následovalo vypovězení války Rakousko-Uherska Rusku a 12. srpna vypověděly Anglie a Francie válku Rakousko-Uhersku. Nakonec přerostla válka v celosvětový konflikt, do kterého se zapojilo 36 států. Za čtyři roky si I. světová válka vyžádala 10 milionů životů vojáků, 7 milionů životů civilních obyvatel a způsobila nenapravitelné morální a nesmírné materiální škody. Bojů v I. světové válce se zúčastnil jeden milion českých vojáků, z nichž 290 tisíc padlo.

Česká politická scéna, vznik Československa

V době rozpoutání války byly české země již po tři století součástí Rakousko-uherské monarchie. Po hospodářském i kulturně-obrozeneckém rozmachu českých zemí ve druhé polovině 19. století se stále více projevovaly snahy Čechů, Slováků, ale i ostatních národů monarchie o nové politické uspořádání, které by jim v rámci říše zajistilo rovnoprávné postavení s německy a maďarsky mluvícími národy monarchie. V důsledku rozpoutání I. světové války byly národnostní otázky v Rakousko-Uhersku odsunuty do pozadí. V době války pak utrpení milionů lidí, hlad a odpor k válce vedly k růstu nespokojenosti a upínání se k touze po ukončení války i po národním sebeurčení.

Po vypuknutí I. světové války neměli čeští politici jednotný názor na další vývoj Rakousko-uherské monarchie. Řada českých politiků byla loajálních k Rakousko-Uhersku a věřila v možnost reformu jeho stávajícího uspořádání. Existovala však skupina českých politiků, kteří již od roku 1914 dospěli k přesvědčení, že monarchii nelze reformovat a upřednostňovali požadavek samostatnosti před federálním uspořádáním monarchie. V jejich čele stál filozof a sociolog, politik Tomáš Garrigue Masaryk. Předpokladem mezinárodního uznání práva Čechů a Slováků na vlastní stát měla být přímá účast našich vojáků ve válce po boku armád Dohody. V prosinci 1914 odešel T. G. Masaryk do emigrace, aby svým vlivem získal představitele států Dohody pro národněosvobozenecký program Čechů a Slováků. Se svými nejbližšími spolupracovníky, kterými se stali sociolog, diplomat a politik Edvard Beneš a slovenský diplomat, politik a generál francouzské armády Milan Rastislav Štefánik, zahájil boj za samostatný stát. V roce 1915 založil v Paříži první politický orgán zahraničního odboje Český komitét zahraniční. Ten vydal koncem roku 1915 svolání otevřeného boje proti Rakousko-Uhersku. Z iniciativy Masaryka, Štefánika, Beneše, Osuského, Düricha a dalších představitelů odboje byl v roce 1916 komitét přeměněn na ústřední orgán zahraničního odboje, Československou národní radu. Jejím předsedou se stal Masaryk, místopředsedy Štefánik a Dürich a generálním tajemníkem Beneš. Její hlavní činností bylo propagační a diplomatické působení na vytvoření samostatného československého státu a na budování československého zahraničního vojska. Jedním z dosažených úspěchů rady byl dekret vydaný francouzskou vládou na konci roku 1917, podle něhož se vytvořila česko-slovenská armáda podléhající velení Československé národní rady. V červnu až říjnu 1918 byla rada uznána vládami Francie, Spojeného království, Spojených států amerických, Japonska a Itálie jako oficiální představitel budoucího československého státu. V Paříži dne 14. října 1918 se rada stala základním pilířem pro ustavení prozatímní československé vlády v čele s T. G. Masarykem.

V rozmezí 15. října až 24. listopadu prozatímní československou vládu uznaly Francie, Spojené království, Srbsko, Itálie, Kuba, Spojené státy americké, Belgie, po nichž následovaly další státy.

Již 5. října 1918 přišlo Německo a Rakousko-Uhersko, následování jejich spojencem Tureckem, s nabídkou příměří. Dne 16. října 1918 byl zveřejněn poslední návrh Rakousko-Uherska na poválečné uspořádání odeslaný prezidentu USA Woodrowu Wilsonovi. Dne 17. října odeslal T. G. Masaryk prezidentu Wilsonovi Prohlášení nezávislosti československého národa, později označené jako Washingtonská deklarace, ve kterém odmítá federalizaci Rakousko-Uherska. Dne 20. října byl E. Benešovi americkým velvyslanectvím v Paříži oficiálně sdělen obsah odpovědi prezidenta Wilsona rakousko-uherské vládě, ve které se praví, že mír bude za podmínek uznání samostatnosti Čechoslováků a Jihoslovanů.

Z českého prostředí byl zahraniční odboj podporován domácí odbojovou organizací Tajný výbor, později nazývaný Mafie. Po odjezdu Edvarda Beneše do zahraničí na podzim 1915 se stal jejím předsedou Přemysl Šámal. Domácí odbojová síť disponovala řadou informací o poměrech v Rakousko-Uhersku a zajišťovala zpravodajskou a konspirační činnost, včetně udržování spojení se zahraničním odbojem. Činnost Mafie se pokoušela zlikvidovat rakouská tajná policie rozsáhlým zatýkáním. V roce 1916 byl poslanec Karel Kramář odsouzen k trestu smrti za velezradu a vyzvědačství, ve stejném procesu byl souzen i novinář Alois Rašín a řada dalších českých politiků. Všechny odsouzené z tohoto procesu zachránila amnestie císaře Karla I., jenž nastoupil na trůn po smrti Františka Josefa I. Domácí politická reprezentace dala najevo své smýšlení v lednu 1918 při Tříkrálové deklaraci. Deklarace obsahovala požadavek samostatného státu, čímž byl stvrzen společný postup domácího i zahraničního odboje směřující k vytvoření samostatného státu.

Orgánem československé politické reprezentace na konci války byl Národní výbor československý, který vznikl obnovením bývalého Národního výboru v červenci 1918. Dne 28. října 1918 proběhlo v Ženevě jednání delegace Národního výboru, vedené Karlem Kramářem, s představitelem zahraničního protirakouského odboje Edvardem Benešem o vytvoření a podobě samostatného československého státu. Na jednání bylo dohodnuto, že nový stát bude republikou s prezidentem T. G. Masarykem a s předsedou vlády K. Kramářem. Na Václavském náměstí u pomníku sv. Václava promluvil k lidu kněz Izidor Zahradník a vyhlásil samostatný československý stát. Představitelé Národního výboru, později označovaní jako muži 28. října, Alois Rašín, František Soukup, Jiří Stříbrný, Vavro Šrobár a Antonín Švehla zveřejnili večer 28. října 1918 v Praze svolání o vzniku samostatného československého státu a vydali první zákon, zákon o zřízení samostatného státu československého.

▲ Aršík českých známek vydaný v říjnu 2018

◀◀ Národní listy z 28. a 29. října 1918
– vyhlášení československého státu a vydání
prvního československého zákona

Československo v roce 1920. Státní hranice byly určeny Nejvyšší radou mírové konference v Paříži (Versailles) 4. dubna 1919. Republika byla přiznána historické české země včetně Chebska, s připojením menších území Valticka a Vitorazska od Rakouska a Hlučínska od Německa, dále Slovensko a Podkarpatská Rus. Přesné hranice území Slovenska a Podkarpatské Rusi určila až Mírová smlouva severská z roku 1920. ▼

Tentýž den byl Národní výbor doplněn čtyřmi zástupci Slovenska. Dne 30. října bylo Martinskou deklarací odsouhlaseno spojení Slovenska s českými zeměmi. Dne 14. listopadu 1918 bylo z Národního výboru ustaveno Revoluční národní shromáždění. To jmenovalo první československou vládu, která převzala výkonnou moc od Masarykovy Prozatímní československé vlády uznané západními mocnostmi 14. října 1918 v Paříži.

Obrazově připomíná popsané události v boji o československou státnost aršík českých známek autora Jana Mageta vydaný letos v říjnu.

I po vzniku Československa bylo třeba čelit snahám Maďarska o připojení Slovenska k Maďarsku, snahám německy mluvícího obyvatelstva o připojení českého pohraničí k Rakousku a snahám Polska o připojení Těšínska k Polsku. Hranice nového československého státu byla vymezena Versaillskou mírovou smlouvou mezi státy Dohody a Centrálními mocnostmi, podepsanou 28. června 1919 a ratifikovanou 10. ledna 1920 nově vytvořenou Společností národů.

Československé legie, československá zahraniční armáda bojující na straně států Dohody

Výše popsané události hluboce ovlivnily životy milionů lidí v českých městech i na venkově, Sezemice nevyjímaje. Na skutečnosti, že byl již v průběhu roku 1918 budoucí československý stát mezinárodně přijímán, měli nesmírnou zásluhu čeští a slovenští muži bojující v legiích a v armádách na straně Dohody. Naši političtí představitelé tak díky nim dosáhli mezinárodního uznání československých legií za spojeneckou armádu.

Hned po vypuknutí války začaly na území Ruska a Francie vznikat první dobrovolnické jednotky složené z krajanů, Čechů a Slováků, kteří se zapojili do bojů po boku států Dohody. Českoslovenští legionáři se stali prvními vojáky státu, který se teprve rodil. Československá armáda vznikala tedy dříve než československý stát. Tím se zasloužila o vznik samostatného Československa, jehož nástupcem je současná Česká republika.

Rusko

V srpnu 1914 vznikla v Kyjevě v rámci ruské armády Česká družina čítající 720 dobrovolníků. Byl tak položen základ první československé vojenské jednotky na východní frontě. V památný den na sv. Václava 28. září 1914 (podle gregoriánského kalendáře 11. října) přísahali v Kyjevě na staroslavném Sofijském náměstí první čeští dobrovolníci na prapor s vyšitou svatováclavskou korunou.

Česká družina přidělená ke třetí ruské armádě prováděla především průzkumnou činnost. Průzkumné a bojové úspěchy družiny umožnily, že byl v průběhu dalších let povolen nábor nejen krajanů, ale i dobrovolníků z řad českých a slovenských zajatců rakousko-uherské armády, do níž byli doma povinně mobilizováni. Na východní frontě se tisíce Čechů a Slováků vzdávaly a přecházely na ruskou stranu. Družina se postupně rozrůstala a v květnu 1916 vznikla Československá střelecká brigáda o dvou plucích. Na počátku roku 1917 měla brigáda již tři pluky – 1. střelecký pluk Mistra Jana Husa, 2. střelecký pluk Jiřího z Poděbrad a 3. střelecký pluk Jana Žižky z Trocnova. Velkého úspěchu dosáhla brigáda v bitvě u Zborova (2. července 1917), tehdy o síle 3500 mužů. Probojovala se přes čtyři linie rakousko-uherské armády a získala velký počet zajatců a válečného materiálu. Úspěch brigády u Zborova umožnil, že ruská prozatímní vláda zrušila veškerá omezení na formování nových jednotek z českých a slovenských zajatců. Legie v Rusku posílily o 40 tisíc mužů a na podzim 1917 vznikl z brigády Československý armádní sbor o dvou divizích. Po říjnové revoluci se moci chopili bolševici a Československý armádní sbor vyhlásil podle směrnic T. G. Masaryka neutralitu k vnitřním poměrům v Rusku. Sovětská vláda zahájila jednání s Německem a Rakousko-Uherskem, uznala jejich právo na nově získaná území a v březnu 1918 uzavřela Brestlitevský mír. Východní fronta I. světové války tak přestala existovat. Smlouva rovněž obsahovala ujednání, podle kterého nesmějí být na sovětském území trpěna vojska nepřátelská Ústředním mocnostem, což se především týkalo československých legionářů. Po dohodě s Francií prohlásila Československá národní rada sbor za součást vznikající československé armády ve Francii. Sbor se měl přesunout přes celé Rusko do přístavu Vladivostok a odtud se přeplavit na západní frontu do Francie. Jednotky sboru absolvovaly řadu ústupových bojů s německou armádou, kde se vyznamenaly zejména v bitvě u Bachmače v březnu 1918. Díky svým bojovým úspěchům mohly vlaky s našimi legionáři projíždět bachmačským železničním uzlem k Čeljabinsku. Po řadě přepadení československých vlaků sovětskými jednotkami došlo k otevřenému nepřátelství mezi československými legiemi a sovětskou mocí. Po propuknutí nepřátelství se sovětskou vládou si museli legionáři cestu po železnici přes celé Rusko až do Vladivostoku vybojovat. V průběhu svého přesunu porazili legionáři oddíly rudoarmějců a postupně ovládli střední Povolží, Ural a celou magistrálu až k Tichému oceánu. Obrovský mezinárodní ohlas měl počín československých legionářů v Rusku, kteří pouze v síle dvou divizí obsadili a drželi celou transsibiřskou magistrálu. Přesun našich legionářů do vlasti trval až do září roku 1920, kdy odplul poslední (čtyřicátý) lodní transport s československými legionáři. V prosinci přesahoval počet našich legionářů v Rusku 60 tisíc. Na ruských bojištích padlo přes 4000 československých legionářů, více než 4000 legionářů byly po zraněních v bojích doživotními invalidy.

Francie

Podobně jako v Rusku vznikla i ve Francii na samém počátku války česká vojenská jednotka. Dne 22. srpna 1914 se přihlásilo v Paříži 300 českých sokolů ke službě ve francouzské armádě.

Byl tak položen základ první československé vojenské jednotky na západní frontě. Jako cizincům a navíc příslušníkům znepráteleného Rakousko-Uherska jim nebylo povoleno sloužit ve francouzské armádě. Byli proto zařazeni do 1. roty praporu C, 2. pochodového pluku 1. pluku Cizinecké legie. Podle sokolského pozdravu, kterým se sokolové zdravili, byli nazýváni Compagnie Nazdar – rota Nazdar. Jejím velkým cílem bylo zasloužit se v boji o vytvoření samostatného státoprávního uspořádání českých zemí a Slovenska. Mezi dobrovolníky začleněnými v rotě Nazdar byl i sezemický a pařížský sokol Karel Bezdíček, který byl zařazen do 4. čety roty Nazdar.

Dne 12. října 1914 po ukončení výcviku rota převzala svůj rotní praporec z červeného hedvábí s vyšitým bílým českým lvem, dar od bayonnských dam, a dobrovolníci začlenění v rotě Nazdar složili slavnostní přísahu.

Událost popisuje dobrovolník Bohuslav Svoboda, Bezdíčkův krajan z Jezbořic, následovně: Před předáním praporu zaujali místo u městské rady první dva čeští četaři Bohuslav Svoboda a Jan Štafl. Po svém prosluvu odevzdal poslanec a starosta města Bayonne Joseph Garat prapor (fanion) veliteli roty Nazdar. Byl jím francouzský kapitán Marie Léon Joseph Sallé, který připnul praporec četaři Svobodovi na bajonet pušky. Poté bratr Štafl pronesl krátkou řeč a dobrovolníci roty Nazdar složili přísahu: „Ve jménu volnosti, rovnosti a bratrství a v důvěře v republiku slibujeme, že budeme bojovat pro práva republiky a lidskosti až do posledního muže a do poslední krůpěje krve“. Po národní hymně zavolal velitel roty Karla Bezdíčka, předal mu rotní praporec a na přání příslušníků roty ho jmenoval praporečnickem roty Nazdar. Dne 23. října 1914 se rota Nazdar (spolu se svým praporem C) přesunula na frontu do oblasti Champagne v severovýchodní Francii. Zde se poblíž města Remeš (Reims) příslušníci roty Nazdar účastnili v předních liniích zákopové války v sestavě elitní Marocké divize. Dne 26. dubna 1915 byl zahájen přesun roty Nazdar z pozic v Champagne a do konce dubna byla celá Marocká divize přemístěna do oblasti Artois v departementu Pas-de-Calais na severu Francie. Do přední linie v sestavě Marocké divize byla 29. dubna 1915 zasazena i rota Nazdar v sestavě praporu C u 2. pochodového pluku Cizinecké legie. Prapor C s rotou Nazdar byl rozložen na severozápad od Arrasu v prostoru Berthonvalský dvůr (Ferme de Berthonval). Dne 9. května 1915 přišel rozkaz k útoku na německé pozice. Útokem byla pověřena Marocká divize, jejíž velitel určil ke splnění tohoto úkolu pluk Cizinecké legie. Prapor C s českou rotou vyrazil v prvním sledu proti nepříteli jako průlomová jednotka. Francouzská armáda a s ní i rota Nazdar musely překonat několik pásem husté zákopové sítě německých pozic Ouvrages blancs a dobývat opevněné obce La Targette a Neuville Saint Vaast. Urputná obrana Němců, střelba z pušek, kulometů a německá dělostřelecká palba způsobily obrovské ztráty v řadách praporu C. V čele svého praporu padl major Noiret. Celá Marocká divize měla z bojů v Artois v regionu Neuville Saint Vaast – Givenchy 9. května 1915 velké ztráty. V sestavě pluku Cizinecké legie do bojů zasáhlo 75 důstojníků a 3822 vojáků. Ztráty v průběhu bitvy byly značné, činily 1937 mužů, 50 procent bojové síly pluku. V boji padlo 20 důstojníků a 933 poddůstojníků a vojáků, zraněno bylo 28 důstojníků a 956 řadových vojáků. Ztráty se nevyhnuly ani české rotě C1, české rotě Nazdar. Z 250 jejích příslušníků jich v tomto boji 42 padlo a dalších 133 bylo zraněno, většinou tak vážně, že se k jednotce již nevrátili. Na Ouvrages blancs nedaleko La Targette padl s praporem obtočeným kolem těla i praporečnický roty Nazdar Karel Bezdíček. V této bitvě, známé jako bitva u Arrasu, si česká jednotka získala nejvyšších uznání.

Především úsilím T. G. Masaryka, E. Beneše a M. R. Štefánika se v průběhu válečných let podařilo shromáždit kolem 12 tisíc mužů z řad legionářů v Rusku, amerických krajanů, českých důstojníků ze srbské armády a rakousko-uherských zajatců českého původu ze srbské a italské fronty. V prosinci 1917 povolila francouzská vláda a prezident Raymond Poincaré zřízení a vyzbrojení autonomní československé armády. Vznikl Československý generální štáb při Československé národní radě ve Francii, vedený francouzským generálem Maurice Janinem. V lednu 1918 vznikl v Cognacu 21. čs. střelecký pluk a v Jarnacu v květnu 22. čs. střelecký pluk. Oba pluky byly vřazeny do Československé střelecké brigády. V polovině roku 1918, kdy se tvořily samostatné československé legie ve Francii jako regulérní československé vojsko, bylo z fronty staženo asi 50 dosud žijících příslušníků původní české roty Nazdar. Byli převezeni do Darney a zařazeni do řad československého vojska ve Francii. Po ukončení výcviku se 30. června 1918 konala v Darney slavnostní přísaha a předání praporu. V červenci se brigáda zapojila do bojů v Alsasku. V září byla odvelena do Champagne a na začátku října do Argonne k Vouziers. Oba pluky prodělaly krvavé boje s německým nepřítelem v bitvách u vesnic Terron a Chestres, kde získaly slávu a uznání. V bojích padlo 183 mužů, 876 jich bylo zraněno a 69 zůstalo nezvěstných. Arras, Vouziers a Terron se staly symbolem boje československých legionářů ve Francii. Po skončení války byl v Cognacu vytvořen ještě 23. a 24. střelecký pluk a v prosinci 1918 začaly jednotky nově zformované 5. čs. střelecké divize odjíždět přes Itálii do Československa. Po jejich uvítání ve vlasti byly přesunuty do bojů s Polskem na Těšínsku a na Slovensko do bojů s Maďarskem.

Čeští sokolové ve Francii v roce 1914, muž se sokolským praporem je Karel Bezdíček, sokol ze Sezemic

ORGANIZACE ROTY NAZDAR

Velitel roty: kapitán Marie Léon Joseph Sallé
(zraněn 9. 5. 1915)

Velitel 1. čety: poručík Georges Henri Bourrianne
(padl 9. 5. 1915)

Velitel 2. čety: poručík Alfred Chapoulaud

4. četa roty Nazdar, Karel Bezdíček označen písmenem K

Přísaha roty Nazdar

Velitel 3. čety: rotmistr Émile Gaillard

(padl 9. 5. 1915)

Velitel 4. čety: podporučík Jacques Marie Andreani

(padl 9. 5. 1915)

Praporečník: vojín Karel Bezdíček (padl 9. 5. 1915)

Trubač: vojín Ladislav Teichman (padl 9. 5. 1915)

Ú VE SVĚTOVÉ VÁLCE.

9.957 19.476 71.310
ČESKOSLOVENSKÉ LEGIE.
VOLNĚ 145614 ČECHO-SLOVÁKŮ.

válce zpracovaný evidenčním úřadem

Itálie

Československý vojenský odboj v Itálii vznikl později než v Rusku a Francii. Bylo to dáno jednak skutečností, že v Itálii nežily tak početné skupiny krajanů, jednak tím, že Itálie vstoupila do války až v polovině roku 1915. Jednotlivci české a slovenské národnosti z řad přeběhlíků sloužili u zpravodajské služby italské armády již v letech 1916–1917, jejich nasazení však záviselo na libovůli italských důstojníků. Na počátku roku 1917 byli čeští a slovenští zajatci soustředěni v táboře Santa Maria Capua Vetere u Neapole, kde byl v lednu 1917 založen Čs. dobrovolnický sbor. V jeho čele stál sokolský náčelník Jan Čapek, který vedl tělovýchovný a vojenský výcvik. Od září 1917 vznikaly z přeběhlíků a zajatců čs. výzvědné oddíly, které se proslavily výzvědnými a riskantními sabotážními úspěchy. Na italské frontě působilo v polovině roku 1918 devět výzvědných rot čítajících okolo 1600 rozvědčků. Ti byli 25. září 1918 formálně včleněni do 39. čs. výzvědného pluku. Neúspěchy italského vojska a aktivity generála M. R. Štefánika přiměly 21. dubna 1918 italskou vládu k podepsání dohody o zřízení samostatného čs. vojska v Itálii. V posledním roce první světové války tak vznikala v Itálii třetí, nejmladší součást československých legií bojujících po boku Dohody proti Německu a Rakousko-Uhersku. Velitelem se stal Čechy i Slováky oblíbený gen. Andrea Graziani. Ve Filignu vznikla z tisíců dobrovolníků z řad zajatců 6. čs. střelecká divize o dvou střeleckých brigádách složená ze čtyř čs. střeleckých pluků, z 31., 32., 33. a 34., a z čs. výzvědného oddílu. Divize čítala včetně italských velitelů 12 tisíc mužů. V Římě 24. května 1918 složili legionáři přísahu Československé národní radě a obdrželi bojový prapor. Od 17. do 19. června 1918 bojoval na řece Piavě I. prapor 33. čs. střeleckého pluku. V řadách praporu bojovaly i dvě výrazné osobnosti československého odboje – Jan Čapek a Bedřich Havlena, kteří byli mezi zakladateli Československého dobrovolnického sboru v Santa Maria Capua Vetere. Prapor utrpěl následkem chyb italského velení na úseku 3. italské armády v oblasti Fossalta di Piave a San Donà di Piave značné ztráty. Jan Čapek, uznávaný jako „nejslavnější osobnost československého hnutí v Itálii“, zahynul při postupu proti kulometnému hnízdu. Bedřich Havlena byl mezi osmi legionáři zajatými a oběšenými Rakušany. V polovině srpna se čs. střelecká divize přesunula do horského masivu Monte Altissimo. Nezdar na Piavě byl zastíněn bojem o kótu 703 Doss Alto v Monte Altissimo 21. září 1918 proti rakousko-uherskému údernímu praporu. Doss Alto se proto v meziválečném Československu stalo oslavovanou legendou. V průběhu války bylo rakousko-uherskými vojsky odsouzeno a popraveno na pět desítek legionářů, povětšinou z výzvědných rot. V rámci československého vojska v Itálii bojovalo 20 tisíc mužů. V průběhu bojů v Itálii, Francii a ve vlasti při obraně hranic jich padlo více než 700. Po skončení války byla v Padově 17. listopadu 1918 divize přeměněna na Československý armádní sbor, složený z 6. a 7. čs. střelecké divize, čítající 20 tisíc legionářů. Velitelem sboru se stal Luigi Guiseppe Piccione. Všechny pluky sboru složily v Padově 8. prosince přísahu a obdržely prapory. Od 15. do 26. prosince byl sbor přepravován do vlasti, kde před ním stál nelehký úkol – bojovat za celistvost Československa na Slovensku proti maďarské armádě a na Těšínsku proti polské armádě.

V Itálii vznikaly vedle legionářských jednotek i domobranecké prapory. Vznikaly z vojáků, kteří na vlastní žádost vstoupili do československé armády již po vyhlášení samostatnosti Československa. Na konci roku 1918 bylo v domobranecké armádě 60 tisíc domobranců. Některé domobranecké prapory byly po návratu do vlasti nasazeny do bojů proti maďarské armádě na Slovensku.

Srbsko

Před válkou žilo v Srbsku mnoho Čechů i Slováků. Po rozpoutání války řada těchto krajanů vstoupila do srbské armády a dobrovolnických oddílů a účastnila se těžkých bojů s rakousko-uherskou armádou. V roce 1915 přijela do Srbska skupina amerických Čechů z Červeného kříže pomáhat zabezpečovat zdravotní péči. Ve stejném roce začali vstupovat čeští a slovenští zajatci do srbského 1. dobrovolnického pluku. Další vznik československých jednotek zmařil nepříznivý vývoj na srbské frontě. Řada krajanů v srbské armádě i v dobrovolnických oddílech prodělala těžký ústup srbské armády přes Albánii až k Jaderskému moři. V roce 1915 byl v ruské Oděse zformován Srbský dobrovolnický sbor. Do něho se přihlásilo i tisíc Čechů a Slováků, kteří byli zařazeni do 1. srbské dobrovolnické divize. S ní se naši krajané účastnili těžkých bojů v rumunské Dobrudži a na soluňské frontě. Odtud byli za pomoci Československé národní rady v Paříži přesunuti do Francie a Itálie.

Velká Británie, Spojené státy americké a další země

V roce 1914 se čeští a slovenští dobrovolníci hlásili i do armády ve Velké Británii. Po počáteční nedůvěře byli vřazováni do pracovních praporů a teprve v říjnu 1916 jim bylo umožněno účastnit se bojů v pozemních bojových jednotkách britské armády. Do bojů na straně států Dohody zasáhly i tisíce dobrovolníků, krajanů ze Spojených států amerických a z Kanady zařazených do československých legií ve Francii. Navíc v jednotkách americké armády, která vstoupila do války v dubnu 1917, sloužilo 40 tisíc českých a slovenských krajanů.

SEZEMICE PŘED 100 LETY

Světová válka 1914–1918 – Vznik Československa

Rok 1914

Život obyvatel Sezemice se na začátku roku 1914 příliš nelišil od let předchozích. Sezemičtí radní již po několikáté zahájili jednání s Pardubicemi, Holicemi a Bohdančí o zřízení elektrické dráhy. Sezemický farář P. František Voříšek byl jmenován děkanem v Pardubicích. Byla ustavena komise pro stavbu nové silnice ze Sezemice do Veské.

Dne 14. července na schůzi městské rady přečetl starosta MUDr. Ludvík Špírk oficiální zprávu o atentátu v Sarajevu 28. června 1914, jehož oběťmi se stali rakouský následník trůnu arcivévoda František d'Este a jeho choť Žofie, vévodkyně z Hohenbergu.

Na sv. Annu 26. července, když se lidé vraceli se z Pardubic, přinášeli zprávu, že v Pardubicích jsou vylepovány plakáty vyhlášení mobilizaci osmi rakousko-uherských armádních sborů. Netrvalo dlouho a mobilizační vyhláška byla vylepena i na Malém náměstí v Sezemících. Každý mobilizovaný voják se měl dostavit na stanoviště ve Vysokém Mýtě. K vyhlášce se sbíhali lidé z celých Sezemice a Malé náměstí bylo přeplněno zachmuřenými muži a nařkávajícími ženami a dětmi.

Od rána následujícího dne šly přes Sezemice zástupy mobilizovaných mužů směrem na Pardubice, každá vesnice pohromadě. Sezemičtí vyšli po poledni, rukovalo jich mnoho desítek. Všichni byli až na pardubické nádraží doprovázeni svými ženami a dětmi, kde se odehrávalo smutné a těžké loučení. Odtud je po celou noc 27. července odvážely vojenské automobily do Vysokého Mýta k jejich plukům. V Sezemících bylo rušno, občanů se zmocnila panika, běhali s putny na zádech i s trakaři a nakupovali zejména potraviny (mouku, rýži, krupici, sůl, cukr). Nadešel 28. červenec, smutný den v dějinách lidstva, kdy Rakousko-Uhersko vyhlásilo Srbsku válku. Na rozích byly vylepovány stále nové válečné vyhlášky a manifest Mým národům, vydaný císařem Františkem Josefem I. Ten zdůvodňoval nevyhnutelnost války, aby byl uchráněn mír. Dne 31. července se objevily nové mobilizační vyhlášky, kterými byla mobilizována veškerá branná moc monarchie, a znovu se opakovaly smutné scény. Mnohým sezemickým obyvatelům přibyla nová starost, a to zásobovat proviantem své drahé, kteří byli před odjezdem na frontu soustředěni v okolí Vysokého Mýta a Josefova. Dne 5. srpna se v Sezemících poprvé objevilo vojsko v šedých polních uniformách, oddíl dragounů, který na cestě do Vysokého Mýta odpočíval u zvonice. Dne 11. srpna se konala schůze zastupitelstva, byla schválena záloha nejvíce potřebným povoláním vojákům a bylo rozhodnuto, že na všech obchodech musí být vyvěšen ceník nařízený hejtmanstvím. Dvakrát denně se shromažďovali u pošty ti, kteří měli na vojně syna či muže. Tam pan Killer se svým koníkem (autobusy již nejezdily, byly zabrány pro vojenské účely) přivážel z Pardubic lístky polní pošty, které se na dlouhou dobu staly jediným pojátkem sezemických vojáků s domovem. V polovině srpna začaly jezdit vlaky s vojskem na bojiště. V té době mohli Sezemičtí nakupovat potraviny bez problémů, nejčtenějšími novinami byl Večerník Práva lidu (číslo za 3 haléře), i v něm však byly povětšinou jen válečné zprávy příznivé pro monarchii.

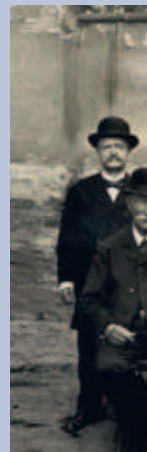
V novinách se začaly objevovat výkazy ztrát a seznamy raněných. Časopisy a noviny varovaly čtenáře před udavači a agenty provokatéry, mnozí již byli odsouzeni za nepředložené výroky. Bílá místa v novinách signalizovala počínající cenzuru následovanou konfiskací řady listů. Prvním nezvěstným v Sezemících byl syn řidičského učitele sezemické školy Josefa Nešpora. Dne 26. srpna přišla Nešporovým zpráva od syna z ruské fronty a následně přišla strohá úřední zpráva, že jednoroční dobrovolník kaprál Antonín Nešpor je od bitvy 30. srpna nezvěstný. Dne 12. září přišel z Pardubic na sezemickou radnici telegram, že do Sezemice přijede transport raněných. Pro jejich ubytování určilo zastupitelstvo školu. Sezemičtí se vrhli do práce, vynášeli lavice, přiváželi slámu, cpali slamnky. Bylo upraveno pět tříd jako ložnice a jedna třída na lékařskou ordinaci. K večeru dorazilo 120 raněných, byli to Češi, Slováci, Maďaři a Němci, často tak zubožení, že nad nimi i lidé plakali. Pro raněné se vyváželo u školníka pod dozorem učitele Václava Gottwalda, dobrého kuchaře. V obyvatelích Sezemice, kteří měli sami své drahé na vojně, budili ranění soucit. Učitelky a ostatní ženy pořádaly v Sezemících a okolních obcích (Kuněticích, Lukovně, Dražkově, Kladině, Kolodějích, Časech, Chotči a Staročernsku) sbírky potravin, členky Sokola, DTJ a ženy hasičů raněné obsluhovaly a ošetřovaly. Mnoho lidí si bralo tyto ubožáky domů nebo je zvalo do hostinců, kde je častovali pivem, jídlem a kuřivem. Po týdně byli ranění přemístěni do Pardubic a škola byla opět připravena na vyučování. Protože se očekávali další ranění, rozhodlo zastupitelstvo o zřízení trvalého lazaretu v domě p. Jindřicha Galba, čp. 28 na Malém náměstí, který jej poskytl k tomuto účelu zdarma. Do Sezemice přestal docházet deník České slovo a krátce na to Východočeský obzor, které byly úředně zastaveny pro antimilitaristický způsob psaní. V Pardubicích byly ve druhé polovině listopadu prohlídky domobranců (24–36letých), kteří byli u odvodů uznáni neschopnými. Téměř každý byl uznán schopným a odveden. C. k. hejtmanstvím bylo v listopadu uloženo, kolik obilí mají obce odvést k válečným účelům. Na efektivní využívání půdy dohlížela na počátku války zřízená komise pro žně a obdělávání půdy a na c. k. hejtmanství musely být pravidelně oznamovány zásoby a ceny potravin. Hostince musely být uzavřeny ve 22 hodin a výčepy kořalky v 17 hodin. Na I. válečnou půjčku

Vystěhovalci – uprchlíci z Haliče v Sezemících

Četnický strážmistr v Sezemících
Vojtěch Filek za I. světové války

Obecní zastupitel

Fronta na cukřenky u radnice

Studentská matice v Sezemících. V době války byli bojeschopní nositeli kulturního života v našem městě.

Společnost učitelstva v Sezemících za I. světové války

Společnost mužů v poli a chlapci ze studentské matice se stali

pro nepříznivý stav financí Sezemice neupsaly žádný obnos. Stejně si počínaly i ostatní české obce, pokud to bylo možné.

V listopadu oznamoval umíráček, že v bojích u Radymna v Haliči padli první sezemičtí občané. Prvním byl mladý, teprve dva roky ženatý, obchodník Josef Šíma, druhým obchodník Antonín Elber, po kterém zůstali tři malí sirotci. Brzy nato přišly zprávy o pohřešovaných obuvníku Karlu Žampachovi, komíníku Václavu Skalovi a učiteli Františku Bartošovi. Ještě v listopadu oznámil umíráček smrt Vincence Jakoubka, syna sezemického rolníka, který padl na východní frontě. V listopadu se v Sezemících také objevovaly první lístky ze srbského a ruského zajetí. Učitelé se učili azbuku a pomáhali lidem z okolí psát lístky do zajateckých táborů i dotazy Červenému kříži na osud nezvěstných.

Do rezervní nemocnice v Sezemících čp. 28 přišel 8. prosince nový transport 120 raněných, kterým byla ze strany sezemických obyvatel věnována všestranná péče. Byli to Češi, Němci, Poláci, Maďaři a Rumuni. Vyléčení odcházeli a noví přicházeli. První válečný Štědrý večer byl smutný. Téměř v každé rodině bylo alespoň jedno místo u štědrovečerní večeře neobsazené a všichni mysleli na své blízké na válečném poli, v lazaretech či v zajateckých táborech. Sezemický učitelský okrsek (Sezemice, Choteč, Časy, Rokytno, Újezd, Borek) spolu se svými kolegy z okolních obcí a místní tělocvičnou jednotou Sokol zorganizoval sbírku peněz a proviantu v Sezemících, Kladíně, Lukovně, Počaplech, Dřítči, Dražkově, Hrachovišti, Veské, Kolodějích, Újezdě, Bohumilči, Časech a Chotči a získal pro raněné značnou částku peněz i množství potravin a kuřiva. Učitelé a členové Sokola uspořádali v hostinci U Žáčků (čp. 4) štědrovečerní večeři s vánočním stromkem pro 113 raněných různých národností. Zpět do lazaretu si každý voják odnášel ještě výslužku. Byla to akce, která měla zpříjemnit život mužům trpícím nevinně daleko od svých domovů. Každý, kdo se na akci podílel, doufal, že na jiném místě dělají lidé totéž pro jejich syny a muže. V Pardubicích byla v listopadu zahájena výstavba velké vojenské nemocnice, tzv. karantény. Ta byla uvedena do provozu na jaře 1915. Na ploše 80 hektarů bylo vystavěno 365 objektů, z toho 198 nemocničních domů. Kapacita karantény byla 10 tisíc raněných. Netrvalo dlouho a vojenský lazaret byl plný.

První válečný rok se chýlil ke konci a optimistické předpovědi, že válka bude trvat nejdéle do Vánoc, se nevyplnily.

Rok 1915

Konec starého a začátek nového roku se v minulosti slavil v Sezemících vesele, tradicí byl masopustní průvod maškar, masopustní veselice a plesy bývaly v několika hostincích najednou. Rok 1915 začínal zcela jinak. C. k. okresní hejtmanství zakázalo pořádání jakýchkoliv zábav, ale i bez tohoto zákazu neměli Sezemičtí na zábavu pomyšlení.

Do nádražní sběrný v Pardubicích byla odvedena uložená rekvizice ječmene a hned po Novém roce dostaly školy příkaz, aby žactvo provedlo sbírku textilu, oděvů (ponožky, nátepníčky, onuce, cupanina na obvazy) a sušeného ostružinového listí na čaj pro vojáky v poli. Na II. válečnou půjčku již Sezemice upsaly částku 2 tisíce korun. Na začátku března museli sezemičtí učitelé z pověření c. k. okresního hejtmanství poprvé provádět ve všech domácnostech v Sezemících, Počaplech, Lukovně a Dražkově soupis obilí a mlýnských výrobků. Tito tzv. důvěrníci chodili v chladném a deštivém počasí dům od domu a zapisovali do přihlašovacích listů zásoby obilí a mouky. Na zatajení zásob byly vyhlášeny přísné peněžité tresty nebo vězení. Po ukončení soupisu byly listy předány na radnici, kde je převzal četník, aby provedl následnou kontrolu. Dne 8. března obdržela rodina řídícího učitele Nešpora lístek polní pošty, kterým se rodičům hlásil do té doby nezvěstný syn Antonín ze zajetí v sibiřské Ľumeni. Válkou oslabovaná ekonomika se začala projevovat nedostatkem kovů pro továrny vyrábějící zbraně a munici. Dne 28. dubna byla vyhlášena první vlastenecká sbírka kovů. Konaly ji školní děti za dozoru učitelů. Nejprve roznášely po Sezemících a přiskolených obcích letáky a poté prováděly vlastní sbírku. Dne 9. dubna byly na Alžbětinské třídě (dnes Masarykova ulice) proti domu čp. 134 vysazeny Husovy lípy k připomínce 500. výročí Husovy mučednické smrti. Aby se vědělo, co má hospodář na poli, museli v květnu učitelé vypracovat soupis osevu na rok 1915. Ve Svatodušní neděli vypověděla Itálie Rakousko-Uhersku válku a konflikt se rozšířil na celou Evropu. Hned po svátcích byl nařízen druhý soupis zásob všech domácností. Rodiny, jejichž příslušníci (otec a syn) byli v poli, braly příspěvek na výživu. Přiblížila se jedna z největších sezemických slavností, kterou založil bývalý kaplan P. Antonín Kopecký, kapličková pouť. Za normálních okolností žily Sezemice slavnostní náladou, v hostincích bývaly veselé tancovačky, od kostela ke hřbitovu stály kramářské boudy. V druhém válečném roce bylo vše jinak, v Sezemících téměř žádný ruch, ani jedna taneční zábava. Dne 18. srpna v den 85. narozenin císaře se v Sezemících konala slavnostní schůze obecního zastupitelstva. Po důrazném a důvěrném připomenutí c. k. hejtmanstvím byl vydán hold Jeho Veličenstvu a Nejjasnějšímu panovnickému domu, zasláný na hejtmanství. V srpnu probíhaly odvody 40–50letých a podle německého vzoru byl zaváděn vojenský výcvik mládeže. Aby se vyhovělo c. k. hejtmanství, započalo cvičení kolem 70 mládenců, postupně jich ubývalo, až věc zcela usnula. Od 22. srpna se směl chléb prodávat jen na chlebové lístky, tzv. chleбенky, které na radnici vydávala chlebová komise. Každá domácnost dostala tolik chleбенek, kolik měla osob. Chleбенka opravňovala k nákupu 1470 g chleба nebo 1050 g

mouky (plná chlebenka) za týden. Vedle plných chlebenek byly ještě zmenšené (pro ty, kteří přiznali nějaké zásoby) a chlebenky dělnické (pro těžce pracující). Pekaři museli péci jednotný, tzv. válečný chléb, a místo ostatního pečiva jen malé pětaticetigramové housky. Každý sezemický pekař musel týdně sestavovat výkaz spotřeby mouky a dokládat ho ústřížky z chlebenek. Válečná bída se pomalu hlásila, ale v Sezemicích dosud nebylo tak zle. Dávky nebyly veliké, ale zásobování fungovalo. V celostátním měřítku byla situace o mnoho horší a vláda vyhlásila sérii nových vlasteneckých sbírek. Sezemičtí školáci museli chodit po domech a za jednu korunu nabízeli odznak se zlatým klasem. Žáci páté třídy prováděli v Sezemicích a přiškolených obcích vlasteneckou sbírku vlny (šatstva) a kaučuku. Týden před posvícením demonstrovaly sezemické ženy před domem starosty MUDr. Špirka, žádaly mouku a chléb. Starosta slíbil zajistit mouku na posvícení a svůj slib splnil. Posvícení 15. října bylo v Sezemicích ještě zamlklejší než pouť. V ten den narukovali osmnáctiletí. Ceny potravin a textilu již začaly znatelně růst a některé potraviny (rýže) z obchodů zcela zmizely. Hned o posvícenském pondělí byl nařízen soupis zásob u samozásobitelů. Prováděli ho na radnici učitelé a jejich práci kontroloval četník. Na začátku listopadu byla vyhlášena III. válečná půjčka. Pod tlakem z vyšších míst chodili radní v Sezemicích po domech, aby se obyvatelé více upisovali. Chlebenky se pomalu stávaly bezcenným papírem, protože nebyly kryty zbožím. V listopadu začaly první hladové demonstrace. Dne 20. listopadu se sezemické ženy účastnily demonstrace před radnicí v Sezemicích a před c. k. okresním hejtmánstvím v Pardubicích a dožadovaly se pravidelných přidělů mouky. Ve stejný den zvonil umíráček bývalému dělníkovi sezemického pivovaru Vojtěchu Koudelkovi, který na následky zranění na srbské frontě zemřel v pardubické nemocnici. Hned následující den se umíráček ozval znovu. Zvonil mladému vojínovi Rudolfovi Horčíčkovi, který zemřel ve Vídni na tuberkulózu. Dne 22. listopadu se v Sezemicích vydávaly číslované chlebenky a bylo na nich uvedeno jméno pekaře, který na ně mohl vydat chléb. Dne 26. listopadu byly naposledy vydávány chlebenky s větším přidělem. Lidé nechtěli přijít o svůj díl a v tlačenici polámali zábradlí na schodišti a zdemolovali zařízení kanceláře. Dne 9. prosince narukovali devatenáctiletí a ve stejný den začal již čtvrtý soupis zásob. Četnickou asistenci obstarával zdejší četnický strážmistr Vojtěch Filek.

Po tomto soupisu přišla 15. prosince další novinka, soupis dobytka hovězího, vepřového, koní, koz a sena. Ve stejný den došlo nařízení, aby Sezemice a Počaply odvedly Válečnému obilnému ústavu v Praze do 20. ledna příštího roku 300 q žita, 250 q pšenice, 80 q ječmene a 10 q ovsa. Dne 22. prosince se za velké tlačenice prodávala mouka na svátky. Ceny všech potravin, šatstva, obuvi a palivového dřeva prudce rostly.

Taková byla situace před vánočními svátky. Jako krutý žert se jevilo usnesení konference rakouských biskupů, podle něhož mělo každé školou povinné dítě udělat alespoň jeden dobrý skutek pro císaře pána. Asi jako vděk za chudí Vánoce a nepřítomnost svých bratrů a otců u štědrovečerního stolu. Smutno bylo učitelům, když usnesení žákům sdělovali i vlasteneckým kněžím, kteří jim to museli připomínat při svaté zpovědi. Štědrý den byl již ve většině rodin smutný. Válečné útrapy, hlad a bída se čím dál citelněji objevovaly zejména v rodinách, jejichž živitel padl na poli cti a slávy. Krásný skutek vykonali studenti Studentské matice v Sezemicích, kteří ve prospěch postižených rodin a sirotků sehráli 26. prosince veselohru J. Štolby „Vodní družstvo“. Byly vyhlášeny další odvody, v sezemických hostincích nebylo pivo ani kuřivo a na dražší nápoje nezbývalo peněz. Smutný byl konec roku 1915, plný nejistoty nad osudem svých drahých na válečných polích nejen po celé Evropě.

Rok 1916

Hned na začátku ledna sepisovali učitelé na pokyn c. k. okresního hejtmánství zásoby sena, slámy a sušeného jetele. Zjistilo se, že zásoby stěží pokryjí místní spotřebu.

Dne 5. ledna přišly do Sezemic čtyři desítky vystěhovalců z okolí pevnosti Přemysl v Haliči. Byl mezi nimi jeden muž (starosta), několik žen a 20 dětí. Jejich domovem se stal dočasně nevyužitý lazaret v Galbově domě (čp. 28). C. k. okresním hejtmánstvím byl stanoven denní rozpočet 70 haléřů na vystěhovalce. Městu přibýly starosti s chudáky bez domova, ale byli přijati soucitně a vlídně.

Dne 17. ledna rukovali 43–46letí, 21. ledna 49–50letí a 22. ledna byla v Sezemicích vyvěšena vyhláška o domobranecké povinnosti 55letých. Dne 26. ledna byla vyhlášena rekvizice kovů (měď, mosaz, nikl) na výrobu střel. Následně byl nařízen již šestý soupis zásob. Školním dětem byl nařízen sběr zlata a stříbra, děti přinesly z domovů 5 g zlatých a 55 g stříbrných předmětů, které starosta zaslal na hejtmánství. Byla vyhlášena nová vlastenecká sbírka kovů pro zbrojní průmysl. Povyražením z válečného života byl přelet vzducholodi – 27. ledna po desáté hodině ranní přeletěl velmi nízko přes Vrchu směrem na Kladinu obrovský zepelín, který rachotem vyděsil domácí zvířectvo i občany. Dne 28. ledna byli předvoláni k vojenské prohlídce i starostové a radní a ze Sezemic byli odvedeni pánové Holub a Šimůnek. V polovině února sepisoval četnický strážmistr hromosvody, neboť drát se měl odebírat k válečným účelům. Následně sepisoval měděný drát na elektrickém rozvodu. Pro nedostatek kůže byla omezena výroba obuvi pro vojsko v továrně Leona na tři dny v týdnu. V celém Rakousko-Uhersku začaly chybět základní

Fronta na kuřivo na Malém náměstí

Fronta na mouku a chléb před pekařstvím pana Bartoše

Fronta na mouku a chléb před pekařstvím pana Vlasáka

Fronta na mouku a chléb před pekařstvím pana Hoška

potraviny, a tak se koncem února poprvé objevily na vesnicích komise složené ze zástupců obilného ústavu a finanční stráže. Vedle soupisu prováděly ve staveních prohlídky od sklepa po půdu. Zvláště nevybíravě se chovali v Lukovně, Újezdě a Staročernsku, kde dozorcí bodali do sena a slámy šavlemi. Ceny všeho potřebného pro život stále rostly. Čím dál častěji probíhaly soupisy a prohlídky zásob a jejich provádění se stalo součástí učitelských úvazků. V březnu byl prováděn soupis zásob brambor, které také musely být odváděny. Ve stejném měsíci proběhly také dva mimořádné odvody zvířat. V Pardubicích byla provedena klasifikace koní. Byli vykoupeni koně i ze Sezemice a nejvíce z Dražkova. Následně proběhl v Pardubicích odvod psů z okolí. Celkem bylo vykoupeno 600 psů.

Dne 30. března zemřelo šestileté dítě ze skupiny haličských vystěhovalců a jeho pohřeb patřil k nejsmutnějším a nejubožejším v sezemických dějinách. Dne 1. dubna se na radnici vydávaly poprvé lístky na cukr, tzv. cukřenky. Byl zaveden příděl 1 kg cukru na osobu a měsíc.

Horší byla situace s moukou. Pekařům mouku nepřivezli a její zbytky byly rychle rozprodány. Lidé tvořili fronty kolem krámů a ženy, na které se nedostalo, bezmocně plakaly. Na zásah městského úřadu byly do Sezemice 12. dubna dovezeny boby a hrách, které byly prodávány jen na zvláštní potvrzení z radnice. Dne 17. dubna se ve Vysokém Mýtě konaly prohlídky 43–50letých učitelů. Dne 24. dubna odešli do Pardubic osmnáctiletí rekruti ze Sezemice, z 23 jich bylo odvedeno 19. Byli mezi nimi i studenti pardubické reálky Arnošt Bareš, Vilém Balcar, Albert Gottwald a Bohuslav Plecháček. V jejich třídě na pardubické reálce zůstalo jen 6 žáků. Ve stejný den se konal na hřišti u školy zápis chlapců ve věku od 14 do 17 let. Měli se podrobit předvojenskému výcviku a naučit se reagovat na české i německé vojenské povely, aby byli připraveni zasáhnout do bojů za rakouského a německého císaře. Od května probíhaly téměř denně odvody 19–50letých. Ze Sezemice jich do června bylo odvedeno na šest desítek. Dvakrát byla v červnu do Sezemice přivezena mouka, která byla vždy rychle vyprodána, takže se na spoustu lidí nedostalo. Průběh roku probíhal v Sezemici ve znamení soupisů osevu, zásob a domácího zvířectva, revizí, sbírek, shánění potravin, rostoucí drahoty a hladu, odvodů a čekáním na lístky z fronty nebo ze zajetí. Přesto vláda žila v přesvědčení, že český venkov je plný proviantu a strategických surovin. V polovině roku byla vypsána IV. válečná půjčka. Starosta a radnice dostali rozpis, kolik má být upsáno. V červnu byla bubnována vyhláška s povinností přihlašovat na radnici cín (pod pokutou až 5000 korun při nepřihlášení). Na radnici se odevzdávaly mosazné věci, hmoždíře apod. V hostinci Na kopečku se již točilo pivo jen dvakrát týdně. Častěji a častěji přicházely zprávy o padlých sezemických vojácích, v Haliči v červenci padl po zasažení granátem Jan Vinař a na úplavici tam zemřel sezemický knihař a horlivý sokol Josef Říha. Dne 1. srpna byly ve škole odváděny měděné kotle na vaření povidel a veškeré věci z barevných kovů. Do 15. srpna bylo Sezemici určeno odevzdat 50 q obilí a 6 kusů dobytka. Dne 4. září nastalo prvé bezmasé pondělí, do té doby byly nařizeny pouze středa a pátek. Dne 5. září vyšlo nařízení o pivu. Smělo se točit ve všední den večer od sedmi do deseti a v neděli od čtyř do deseti jen půllitr na hosta a přes ulici jeden litr. V měsíci září měly Sezemice a Počaply dodat 24 dojnic, nastal velký nedostatek mléka, másla apod. V říjnu přišla zpráva, že v ruském zajetí zemřel mladý voják Karel Vlasák. Pod nejpřísnějšími tresty bylo zakázáno osvětlovat hroby na Dušičky i v jiné slavnostní dny, a tak na Dušičky byl hřbitov bez světel. Nastal nedostatek vosku, petroleje, zápalek, uhlí a mýdla. Po svátku zesnulých rukovali do války 50letí z posledních prohlídek. Do Sezemice přišla zpráva, že na italské frontě padl truhlář Josef Prouza. V Sezemici již pekli jen dva pekaři, Josef Bartoš v čp. 140 a Josef Vlasák v čp. 121, ostatní byli na vojně. Před jejich pekařstvím stál vždy zástup lidí a nastávala velká tlačence. Dne 13. listopadu byla vypsána V. válečná půjčka, hejtmanství přišlo na lidi s novou taktikou. Kdo žádal o dovolenou pro svého muže či syna, musel upsat částku na válečnou půjčku. Následoval soupis obilí v Sezemici, Počaplech, Lukovně a Dražkově. Na italské frontě padl v listopadu František Loskot a zůstalo po něm 5 malých sirotek (jeho žena zemřela již před dvěma roky), 17. listopadu zvonil umíráček mladému vojínu Františku Macháčkovi, který po zranění na italské frontě zemřel ve Štýrském Hradci. V listopadu rukovali ze Sezemice nejstarší odvedení rezervisté z řad domobranců. Dne 21. listopadu zemřel císař František Josef I., rozezněly se smuteční zvony a obecní zastupitelstvo konalo smuteční schůzi. Na trůn nastoupil císař Karel I. Dne 9. prosince mělo zastupitelstvo opět slavnostní schůzi s projevem holdu novému císaři. V prosinci zvonil umíráček mladému vojínu Václavu Mládkovi a padlému Františku Bendovi. Na Štěpána sehráli sezemičtí studenti u Šafaříků hru Jaroslava Hilberta „Jejich štěstí“. Přišlo hodně lidí a výtěžek byl určen ve prospěch sirotek a vdov.

Na Silvestra měl krátce pivo jen hostinec u Vsetečků a u Kašparů, u Hájků byli bez piva, trafiky byly bez kuřiva. Lidé v Sezemici šli brzo spát, aby ušetřili uhlí.

Rok 1917

Rok 1917 začal v Sezemici opět sháněním všeho, čeho se nedostávalo, od jídla přes oděvy, obuv až k topení. Nejhuře na tom byly rodiny, jejichž živitel bojoval za císaře pána, živořil v zajetí nebo padl ve válce. Začátkem ledna rukovaly ze Sezemice starší ročníky a 12. ledna odpoledne se rozezněly městem všechny zvony. Dva z nich,

umíráček z roku 1500 a poledník z roku 1557, se loučily se Sezemicemi. Když zvony dozněly, byly spuštěny a odvezeny na povozech. Úředník provádějící rekvizici sepsal i kostelní náčiní, aby v případě potřeby mohlo sloužit císaři. Dne 13. ledna zastavil povoz u zvonice znova, přijel pro další zvon. Byl větší než předchozí, při spuštění se utrh, pobořil zvonici a puklý ležel na zemi u zvonice. Kolem puklého zvonu smutně procházely zástupy obyvatel Sezemic. V roce 1917 dále narůstaly zásobovací potíže. Dne 17. ledna došlo v Sezemicích k vystřídání vystěhovalců. Místo těch stávajících přijelo 54 haličských Rusínů. Ti byli spokojeni v Galbově domě (čp. 28), neboť dlouho neměli střechu nad hlavou. Nový železný umíráček se poprvé v roce rozezněl 20. ledna, oznamoval, že v ruském zajetí zemřel Václav Jedlička. V Sezemicích nebylo ani v lednu uhlí a lidé ho jezdili se všemi možnými dopravními prostředky shánět do Pardubic, často marně. Vládou byly vydány rodinám uhelné listy na malé množství uhlí a listy na petrolej. K nedostatku uhlí a petroleje přišla bída o chléb. Koncem ledna šel do Pardubic další zástup rekrutů, povětšinou chlapců, kteří byli u předchozích odvodů pro špatné zdraví uznáni neschopnými. Dne 17. února bylo ze Sezemic odvedeno 15 osmnáctiletých vojáků. Na příkaz starosty Sezemic MUDr. Špirka přijeli 20. února do školního dřevníku pekaři (Bartoš, Vlasák a začínající Hošek) pro uhlí, aby mohli pro obyvatele Sezemic péci chleba.

Koncem února vyšla ze Sezemic deputace žen na hejtmanství se žádostí o zlepšení dodávek mouky. Následně přišla na radnici instrukce, že se dodávka mouky snižuje o jednu pětinu. V březnu začaly v Sezemicích a okolních obcích probíhat přísné prohlídky u zemědělců. Úkolem bylo zjistit přebytky obilí a zajistit jejich výkup. Prohlídka začala ve mlýně, který byl 9. března obklopen vojenskou stráží. Dne 18. března přišly do Sezemic další smutné zprávy. Jedna o úmrtí sezemického vojína Štědrone, druhá z ruského zajetí od mladého vojína Kotka, který psal, že dostávají jen vodu a málo chleba a strážní s nimi zacházejí jako se zločinci. Dne 20. března se konaly opět prohlídky domobranců od 24 do 50 let věku. Byli odvedeni i invalidé s kratší jednou nohou. Dne 2. dubna odpoledne přišly ženy zaměstnané ve Steinově továrně před sezemickou radnicí a starostovi oznámily, že vyhlásují stávkou na protest proti špatnému zásobování uhlím, potravinami a rostoucí drahotě. Vše nakonec skončilo smírnou domluvou. O Velikonocích se hráli místní studenti ve prospěch vdov a sirotků hojně navštívené představení „Manžel Šíbal“. Dne 14. dubna došla do Sezemic další zpráva z fronty, padl sezemický voják Píša. V Sezemicích probíhala klasifikace a odvod koní z okolních obcí. Koně byli již poznamenáni válečnou bídou a ze Sezemic byl odveden pouze kůň ze mlýna. V hostinci u Šafaříků se scházela místní honorace už jenom dvakrát týdně a často seděli jen potmě v kuchyni, protože nebyl petrolej, uhlí a většinou ani pivo. V hostinci u Vsetečků točili pivo jen ve čtvrtek a v neděli od 4 do 5 hodin odpoledne. V hostincích Na kopečku, u Hájků a u Kašparů se točilo jen v neděli hradecké pivo, které bylo rozprodáno během hodiny. Ve sváteční den 1. května se tvořily mohutné fronty na chleba a mouku a před radnicí fronta na lístky na cukr.

V květnu začalo v Sezemicích po uhelných prázdninách opět školní vyučování. Přes velký nedostatek potravin odvážel denně pan Killer od sezemické pošty malé balíčky s proviantem vojákům do pole.

V polovině května došla zpráva, že na frontě padl mladý voják Karel Kočí. Na vesnicích probíhaly nepřetržitě rekvizice a zabíralo se téměř všechno. Dne 1. června 1917 byla v Pardubicích opět vojenská prohlídka všech, kteří z jakýchkoliv důvodů dosud nenastoupili vojenskou službu. Ze Sezemic bylo odvedeno 5 mužů, mezi nimi i starosta MUDr. Špírk. Dne 6. června večer se v Sezemicích shromáždilo okolo 250 žen se žádostí o vyřešení zásobovacích problémů, zejména uhlí a mouky. Odpovědí z hejtmanství bylo posílení zdejší četnické stanice o dva četníky. MUDr. Špírk spolu s mlynářem Novotným odjeli po neúspěšném jednání na okresním hejtmanství k ministru baronu Trnkovi, který slíbil pomoc. V průběhu května a června přišly zprávy z fronty, padli Josef Dračínský a Karel Kratochvíl. Do školy přišlo 21. června nařízení, že se mají pro válečné účely odevzdat zvony, kterými se zvonil počátek a konec vyučovacích hodin. Žáci museli opět konat sbírky kapesníků, šatů a všeho možného. Lidé, kteří nemohli sehnat brambory, vycházeli v noci do polí a kradli vše, co bylo k jídlu. Ti méně odvážní žebřali, Sezemice se hemžily žebrajícími, mezi kterými bylo mnoho dětí i ze vzdálených měst a vesnic. Po vesnicích jezdili lidé s koly a kočárky a sháněli vše, co bylo k jídlu. Po žebrotě začínali chodit i vojáci z pardubické karantény. Ženy v Sezemicích postávaly před prázdnými obchody a bezmocně plakaly. Vydáním nového nařízení byly po Sezemicích a okolních obcích sbírány kosti. Válečná doba zasáhla i sezemický pivovar. Z 30 dělníků před válkou zde pracovali jen 2 dělníci a místo účetního i sládky zastával správce Wolmuth. O jedinou várku v měsíci se svorně dělily hostince u Hájků, u Kašparů a u Šafaříků.

V srpnu přišlo na městský úřad nařízení, že nesmí dostat lístky na chleba ten, kdo by měl třeba jen záhon obilí. Toto opatření krutě postihlo mnoho obyvatel Sezemic. Starostova žádost o výjimky byla z hejtmanství striktně zamítnuta. Mlynář, stárci i mládci byli pod neustálým tlakem lidí, kteří je žádali o pomoc. Sloužilo jim ke cti, že se u nich mnozí obešli a že přísné revize nic nenašly a obilí nebylo zabaveno.

V polovině září se ze Sezemic stěhovali nešťastní vystěhovalci z Haliče do svých bývalých domovů. Koncem září přišla do Sezemic zpráva o vážném zranění rolníka Šmahy

Povozník pan Killer před poštou v Sezemicích

Za války v sezemickém mlýně

Bubnování vyhlášek, příkazů a nařízení za I. světové války

Továrna na vojenskou obuv za války

v Sezemích

a o smrti Josefa Miletína, který onemocněl na albánské frontě. Dne 9. října se v Sezemích snímaly hromosvody a pro válečné účely bylo zabaveno i cínové potrubí v hostincích. Ten den nastal velký ruch i na sezemické radnici, kde vydával nadstrážmistr Josef Merkl lístky na petrolej a uhlí. Ženy psaly přihlášky na mýdlo. Na počátku nového školního roku byly všechny čítanky, slabikáře, mluvnice, počtenice a zpěvníky konfiskovány, dlouho se muselo učit bez knih. Rovněž proběhla revize knihoven a byly odstraněny závadné knihy (Jirásek, Borovský apod.). Ty však byly schovány a po válce opět zařazeny. V říjnu zemřel na malárii mladý voják Antonín Hrdý a poté Václav Knížek. Dne 12. listopadu přišlo do Sezemice 21 Židů z Haliče. V Sezemích se již objevily také šatenky a botenky, spotřební lístky na šatstvo, prádlo a boty. Peníze ztrácely rychle hodnotu. Končil těžký rok a s obavami se očekávalo, co přinese válečný rok 1918.

Roky 1918–1919

Na začátku roku byla v Sezemích nouze o sůl. Lidé převažovali sůl dobytčí a solili ustálenou vodou. V polovině ledna bylo v Sezemích po dlouhé době (od října 1917) opět uhlí, na lístek 25 kg. Dne 19. ledna byla snížena dávka mouky na polovinu, půl kilogramu na čtrnáct dní. Na poště byl ustaven nouzový provoz, aby se ušetřilo uhlí. Dne 23. ledna zvonil umíráček vojínu Františku Hloupému, který zemřel v pardubické nemocnici na tuberkulózu. Dne 27. ledna proběhla prohlídka 18letých, patnáct jich bylo odvedeno včetně tří studentů. V únoru se po delší přestávce (od listopadu 1917) začalo opět na sezemické škole vyučovat, každá třída pouze tři půldny v týdnu. Dne 16. února dopoledne zvěstoval umíráček, že v zajetí zemřel mladý voják František Jakoubek. Dne 7. března bylo bubnováno, aby každý přihlásil a odvedl vypěstovanou řepu, a následující den bylo bubnováno, aby se přihlašovalo kování z chomoutů, kliky, hmoždíře, paličky, kroužky od záclon.

Hmoždíře si lidé schovávali před kontrolami a koupili železné. Zle se měli v Sezemích nájemníci, dostávali výpovědi, každý se bál mít v domě cizího člověka. Na sv. Josefa probíhala kontribuce obilí z polí nad 6 hektarů. V únoru a březnu probíhala jednání Rakousko-Uherska s bolševickým Ruskem a mezi oběma zeměmi byl podepsán mír. Po 20. březnu se z Ruska do Sezemice vrátil první zajatec Vincenc Trojan. Přinesl paní Skalové první zprávu o legionářích ze Sezemice. Byli to Václav Skala (u 8. čs. střeleckého Slezského pluku v nestrojové rotě), syn řídícího učitele Antonín Nešpor, řezník Bohumil Čapek a učitel Josef Malý (u 5. čs. střeleckého pluku T. G. Masaryka v Borispolu) a stavitel Bedřich Kučera (u záložního pluku v Borispolu). Paní Skalová dopis pečlivě uschovala, neboť kdo zběhl, propadl zkonfiskování majetku. Vojáci z pole psali domů, že mají hlad, jedli i maso zdechlych koní. Každý ze Sezemice posílal do pole, co jen mohl. Na školu docházeli stále častěji žádosti o různé dary a sbírky. Po dlouhé době bylo 6. dubna prodáváno maso, pouze po čtvrt kilogramu. Dne 11. dubna se vrátil z ruského zajetí Josef Košťál. Zle se mu tam vedlo, spali na prknech bez přikrývek, hodinu cesty chodili pro jídlo, a kdo se tlačil, dostal karabáčem. Dne 12. dubna bylo ze Sezemice odvedeno pět domobranců. Kdo byl jen trochu schopný, byl odveden. Dne 14. dubna se konal v Praze v Obecním domě za nadšení zástupců českých měst a obcí Slavný slib národa národu československému, jehož tvůrcem byl Alois Jirásek. Za Sezemice byl této události přítomen náměstek starosty Václav Procházka.

1. máj byl slaven v Pardubicích a stal se manifestací, které se ze Sezemice účastnilo mnoho lidí. Dne 3. května zvonil umíráček Josefu Vinařovi, který zemřel v ruském zajetí. Z ruského zajetí se vrátili na dovolenou František Velínský a František Plecháček. Z kostela se v květnu po mši svaté odebíraly z varhan cínové píšťaly pro válečné účely. Dne 12. května 1918 se v Sezemích utvořil odbor České státoprávní demokracie, nové politické strany, předsedou byl zvolen starosta MUDr. Ludvík Špírk. Dne 26. května bylo v Sezemích vydáváno na chleбенku půl bochníku na týden. Pekaři přestali péci, protože neměli uhlí. Dne 27. května byl v Kolodějích koncert, poslanec František Udržal se v proslovu obrátil k rolnictvu a vybízel k milosrdenství s trpícími. Na návrh poslance Udržala se obec v okrese Pardubice usnesly na vybírání dobrovolné národní daně k národním účelům. Vybírali ji řídící učitel školy Josef Nešpor, učitel Jan Prorok a kaplan Ladislav Burda. Celkem bylo vybráno 10 tisíc korun a v září vyšetřovali četníci, kdo sbírku konal, ale než k tomu došlo, přišel převrat. Na schůzi obecního zastupitelstva byl 29. května jmenován Alois Jirásek čestným občanem města Sezemice. Dne 7. června se na pardubickém nádraží srocovali lidé a žádali otevření vlaku s potravinami. Přivolané vojsko a četníci drancování zastavili. Incident si vyžádal tři lidské životy. Dva dny nato bylo pro Pardubice a okolí vyhlášeno stanné právo. Dne 8. června byl ve zdejší továrně (toho času vojenské) čten rozkaz, že nikdo nesmí říkat, že pro hlad nemůže pracovat. Bylo vybubnováno, že je zakázáno chodit na pole každému, nemá-li tam pozemek.

Dne 18. června byla v Sezemích rekvizice měděného drátu z elektrického vedení. V té době, kdy bylo pivo nedostatkovým zbožím, si řada obyvatel vařila své pivo doma podle nejrůznějších receptů. Dne 8. srpna se sepisovaly přihlášky na tabačky a hlásil se o ně každý, kdo mohl. V srpnu přišlo do Sezemice 19 dětí z Prahy od Českého srdce a obyvatelé Sezemice si je dobrovolně rozebrali do rodin. Po dlouhé době nastávaly v Sezemích radostnější chvíle. Vojska Dohody kráčela od vítězství k vítězství. Při mnohých se vyznamenaly naše proslavené legie a velmoci Dohody je postupně uznávaly za spojenecké válčící vojsko. Za války velmi trpěly i ženy. Manželé a synové byli ve válce a ony se musely

starat o děti a hospodářství, často v době, kdy nebylo ani jídlo, ani čím zatopit. Přitom ještě posílaly potraviny a kuřivo na frontu svým drahým. Odvody a prohlídky již v září ustaly. Všichni byli ve válce a doma zůstali jen starci a nemocní. Dne 22. září sehráli studenti divadelní hru od Jaroslava Hilberta „Hnízdo v bouři“. Značná část ze vstupného byla věnována ve prospěch sirotků po padlých sezemických vojácích. V říjnu byla veliká nouze o svíčky, petrolej a sirky. K neustálým útrapám se přidala nová epidemie – španělská chřipka. V Sezemících nebylo domu, jehož obyvatelé by byli ušetřeni od této nemoci. I lékaři byli povoláni do nemocnice. Ze Sezemíc MUDr. Rudolf Rychter do karantény v Pardubicích. Škola v Sezemících byla uzavřena. V říjnu probíhala v Pardubicích stávka proti vyvážení potravin z Čech do Německa. V červnu až říjnu byla Československá národní rada uznána vládami Francie, Spojeného království, Spojených států amerických, Japonska a Itálie jako oficiální představitel budoucího československého státu. Dne 26. října byl v sále u Žáčků po dlouhé době sokolský věneček. Dne 20. října byl představením čs. rady americkým velvyslanectvím v Paříži oficiálně sdělen obsah odpovědi prezidenta Wilsona rakousko-uherské vládě, ve které se praví, že mír bude za podmínky uznání samostatnosti Čechoslováků a Jihoslovanů, se kterým poražené mocnosti musely souhlasit. Nadešel 28. říjen 1918, den svobody. Všude panoval neobyčejný ruch, i když oficiální kapitulace rakousko-uherské armády byla po předchozím příměří podepsána až 3. listopadu. Rakousko-uherská monarchie zmizela z mapy Evropy. 28. října byla v Praze vyhlášena samostatnost Československa. Starosta MUDr. Špírk vzkázal do obuvnické továrny zastavit práci (pracovala pro vojsko). Velitelem v továrně byl Čech profesor Veselský z Pardubic. Továrna siréna zatroubila a na náměstí se vyhnuli dělníci a vojáci, kde jim byla zvěstována slavná událost. Lidé vybíhali z domů a volali slůvko mír! V Sezemících studenti strhávali rakouské orlice, avšak všude ve městě byl zachován klid. V úterý 29. října 1918 se v Sezemících nepracovalo. Lidé chodili ve svátečním, ozdobeni červenobílými stuhami. V deset hodin dopoledne byl uspořádán manifestační průvod na paměť samostatnosti československého státu. Z okna radnice promluvil k lidem starosta MUDr. Špírk a vyzdvihl hrdinství československých legií. Provolal slávu československému státu a požádal občany, aby ničím neposkrvnili posvátnost oněch chvil. Po něm promluvil náměstek starosty a starosta Sokola Václav Procházka. Za sokolstvo pozdravil osvobozený národ a zaslal pozdrav československým legiím. Hudba zahrála národní hymnu a Hej, Slované. Od radnice šel průvod všech sezemických spolků, obyvatel a školních dětí Sezemici a skončil opět před radnicí, kde promluvil učitel Josef Urban za sociálně-demokratické dělnictvo. Vítal den svobody a vzpomenu padlých bojovníků. Poté se průvod v klidu rozešel. Odpoledne byl obecnstvu z radnice předčítán první zákon vydaný Národním výborem dne 28. října 1918. Večer 29. října byl ve třech sezemických hostincích pořádán věneček. V hostinci u Christena (dříve u Žáčků) uspořádali studenti pohřeb Rakousko-Uherska. Dne 3. listopadu byl ve stejném hostinci volen místní národní výbor. Jeho úkolem bylo především starat se o zásobování obyvatelstva. Dne 9. listopadu bylo vyhlášeno bubnem, aby dali obchodníci do prodeje uschované zásoby a vyvěsili ceníky. Ve stejný den se konala první schůze obecního zastupitelstva ve svobodném státě. Na Štědrý den se vrátil z Francie první legionář ze Sezemíc, Josef Vondrouš. Dne 27. prosince se vrátili italská legionáři František Říha a Antonín Tichý. Postupně se vraceli další sezemičtí občané z války a ze zajetí.

Počátkem roku 1919 byly obnoveny zásoby uhlí a v sezemické škole nastalo pravidelné vyučování. Dne 5. února 1919 odstoupil z funkce starosty MUDr. Špírk a celé zastupitelstvo. Bylo přetěžké starostovat v době války, jediná výhoda byla, že byl zproštěn vojenské služby. Ve dnech 3. až 5. března byly zakázány zábavy na znamení smutku za Těšínsko,

Sirotci a vdovy při odhalování pomníku padlým v I. světové

Legionáři ze Sezemice a okolních obcí na snímku z Bezdítkova

Slavný slib národa.

Národu Československému!

Neměl národ celého světa dostatek svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Nepodlehne, utrpění svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Nepodlehne, utrpění svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Nepodlehne, utrpění svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Nepodlehne, utrpění svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Národu Československému!

Shromáždění jeho se zde jako povolení národního Troje, chom zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

A v první, národního svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Zlatého svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Vítejte, národu, svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Vítejte, národu, svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Zlatého svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Vítejte, národu, svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Vítejte, národu, svého vrchole, svého vrchole svého vrchole. V jeho zlatých stříbrných slunečních paprscích a žlutých číslích českých a slovenských. V jejich zlatých a stříbrných paprscích a žlutých číslích českých a slovenských.

Necenzurovaná část slibu národa

OBČANÉ SEZEMIC, ÚČASTNÍCI I. DOBOJE 1914-1918

Někteří ze sezemických legionářů

válce v Sezemících v roce 1922

ry slavnosti v roce 1935

Legionáři v Rusku, druhý sedící zleva je ruský legionář ze Sezemice Václav Uhlíř

jehož část se musela postoupit Polsku. Dne 5. března jmenovalo okresní hejtmanství v Sezemících správní komisi z řad občanů. Předsedou se stal učitel Josef Urban a jejími členy pekař Arnošt Čermák, tovární mistr Antonín Holub, obuvník František Holub, truhlář Jan Holub, kovář Jan Chvojka, tovární mistr Václav Miletín, řídící učitel Josef Nešpor, skladník Bedřich Pošva, továrník Martin Rada a krejčí Josef Valenta. V Sezemících se pomalu, velmi pomalu vracel život do normálních kolejí. Dne 15. června se konaly první obecní volby podle nového volebního zákona a 2. července volba starosty a obecní rady. Starostou byl zvolen učitel Josef Urban, jeho prvním náměstkem Václav Procházka a druhým náměstkem Antonín Holub.

V souvislosti se vznikem samostatného Československa je třeba připomenout, že v řadách legionářů bojovali občané ze Sezemice a okolních obcí Bohumilče, Borku, Bukoviny, Časů, Dražkova, Dřítče, Chotče, Kladiny, Kunčtic, Lukovny, Němčic, Rábů, Rokytina, Újezda, Velkých Koloděj, Zástavy a řady dalších blízkých i vzdálenějších obcí. V tomto prvním československém vojsku bojovali za svobodu národa níže jmenovaní občané Sezemice (seznam není pravděpodobně úplný):

Francouzští legionáři – praporečník roty Nazdar Karel Bezdíček (*1888 – †1915), František Černý (*1878), František Horáček (*1891), Josef Horáček (*1895), František Jedlička (*1885), Josef Procházka (*1893), Josef Schweidler (*1891), Josef Vondrouš (*1893), Josef Zeman (*1891).

Italští legionáři – Václav Černík (*1886), František Hořeňovský (*1885), Karel Jeník (*1898), Václav Klouček (*1895), František Mareš (*1890), Karel Plessl (*1891), Alois Rázek (*1887), František Rejent (*1895), František Říha (*1894), Antonín Svoboda (*1892), František Zeman (*1886).

Ruští legionáři – Bohumil Čapek (*1877), Karel Došel (*1891), Václav Hájek (*1878), František Holub (*1887), Václav Jeník (*1892), Josef Malý (*1888), Josef Mlateček (*1885), Josef Mohaupt (*1881), Antonín Nešpor (*1892), Josef Praus (*1882), Josef Půhonný (*1886), Josef Pulpit (*1885), Rudolf Rudolf (*1887), Josef Růžek (*1877), Václav Skala (*1879), Karel Schweidler (*1895), Václav Uhlíř (*1893) a Václav Vondrouš (*1896). Někteří další sezemičtí občané bojovali na straně Dohody v srbské armádě a jiní byli zařazeni do domobraneckých praporů, které se staly součástí československé armády po vyhlášení samostatnosti Československa.

Radost z konce války v roce 1918 byla v četných sezemických rodinách zkulena skutečností, že na vzdálených bojištích položila život řada sezemických občanů. Mnoho z nich, kterým se podařilo z války vrátit, bylo zraněno a následky války pocítovali oni i jejich rodiny ještě dlouhou řadu let. 88 občanů Sezemice se z války nevrátilo a tak po válce zůstalo v Sezemících nejen mnoho vdov, ale i zástupy sirotek po padlých vojácích. Jména statečných sezemických vojáků, kteří padli v I. světové válce, byla vytesána na desky monumentálního památníku, který byl sezemickým obětím války odhalen městem 28. října 1922 na svahu pod kaplí Nanebevzetí Panny Marie u hřbitova.

Francouzskému legionáři a praporečníku roty Nazdar Karlu Bezdíčkovi postavila jednota Sezemice Československé obce legionářské v roce 1925 za přispění města Sezemice a řady spolků a institucí památník. Při jeho slavnostním odhalení byla vystavena ocenění, která praporečník roty Nazdar obdržel (in memoriam) od francouzské vlády, francouzské armády a francouzských přátel.

Při sepisování článku bylo čerpáno z pramenů a archivních materiálů Státního okresního archivu Pardubice, zápisků Josefa Nešpora a publikace autorů Ladislava Hlouška, Františka Steklého a dalších: *Legionáři okresu Pardubice*, 2006. M. Balcar

Pomník legionáře Karla Bezdíčka odhalený v Sezemících v roce 1925

Sezemický Slavín

brig. gen. František Horáček

Brig. gen. FRANTIŠEK HORÁČEK (* 29. 8. 1891 – † 29. 9. 1941) se narodil v Sezemících v rodině ševce v domku čp. 196 v dnešní Riegrově ulici. Po absolvování pardubické reálky a učitelského ústavu působil jako učitel na Pardubicku (Choltice, Sezemice). Po vypuknutí I. světové války byl odvelen na ruskou frontu, kde byl raněn. Později byl převelen na rumunskou frontu, zde v roce 1916 přeběhl do zajetí a přihlásil se do čsl. legií ve Francii. Po absolvování kurzu v Châlons-sur-Marne byl zařazen jako velitel čety k 21. čs. střeleckému pluku. V jeho řadách se účastnil bojů v Alsasku, Champagne, Argonne. Bojoval v bitvách u Terronu a Vouziers, kde velel kulometné rotě. Po návratu do vlasti (13. 1. 1919) bojoval v sedmidenní válce o Těšínsko. Zde zajal celou polskou rotu a dostalo se mu armádní pochvaly. Za účast v bojích obdržel řadu československých a francouzských vyznamenání. Před II. světovou válkou pobýval František Horáček v sezemickém mlýně spolu se svou ženou Růžnou, rozenou Poláčkovou, dcerou mlynářky z prvního manželství. Po válce zůstal v armádě, prošel řadou vojenských funkcí a hodností a v roce 1937 byl povýšen do hodnosti brigádního generála. Při mobilizaci v září 1938 byl jmenován velitelem dělostřelecké divize na jižním Slovensku.

Po obsazení republiky se stal spoluzakladatelem vojenské odbojové organizace Obrana národa (ON) a zapojil se do jejích struktur. Stal se krajským velitelem jedné ze vznikajících divizí v oblasti velké Prahy. Tyto divize tvořily jakési okrsky, kterých Praha čítala celkem 5. Po zásazích gestapa proti ON pracoval v ilegality. Skrýval se na různých místech v Čechách, naposledy v hájovkách v okolí Vysokého Chvojna. Dne 8. září 1941 byl dopaden a zatčen gestapem. Po vyhlášení prvního stanného práva byl 29. září 1941 popraven zastřelením v kasárnách Praze-Ruzyně. František Horáček, jeden z vedoucích odbojových pracovníků, byl tak jednou z prvních obětí nového říšského protektora SS-Obergruppenführera a ředitele policie, „krvavého protektora“, Reinharda Heydricha. Stanné soudy zahájily svoji činnost okamžitě po jeho příjezdu (27. 9. 1941) do protektorátu a již druhý den byly vyneseny rozsudky smrti. Strašnou zvěst nejen pro sezemické obyvatelstvo vyhlásilo pražské rádio 29. září 1941 ve večerních hodinách: „Brigádní generál František Horáček byl za přípravu velezrady a akcí proti bezpečnosti říše popraven.“ V říjnu 1946 byl František Horáček povýšen in memoriam do hodnosti divizního generála a vyznamenán Čs. válečným křížem 1939.

M. Balcar

Místo popravy, dnes pietní místo v jízdně ruzyňských kasáren. Spolu s dalšími popravenými je zde uvedeno jméno sezemického rodáka Františka Horáčka. ▲▼

▲ Památník vlastenců u Strašnického krematoria nese nápis: „NA VĚČNOU PAMĚŤ 2154 VLASTENCŮ POPRAVENÝCH A UMUČENÝCH V LETECH 1939–1945, KTERÍ V BOJI PROTI FAŠISMU POLOŽILI SVÉ ŽIVOTY ZA LEPŠÍ BUDOUCNOST NAŠÍ I PŘÍŠTÍCH POKOLENÍ, JEJICHŽ POPEL BYL SPOLU S POZŮSTATKY LIDICKÝCH OBĚTÍ TAJNĚ ULOŽEN NA TOMTO MÍSTĚ ZAMĚSTNANCI KREMATORIA.“

Ostatky obětí prvního stanného práva byly podobně jako oběti druhého stanného práva zpopelněny ve Strašnickém krematoriu a později uloženy do zdejšího společného hrobu (informace VHÚ).

Tehdejší ředitel krematoria František Suchý se svým synem za II. světové války a po únoru 1948 i přes zákaz zapisoval jména popravených obětí nacistického a poté komunistického režimu a pod jmény schraňoval jejich popel, který měl být vysypán na kompost.

▲ Pietní místo obětem II. světové války s fotografií Františka Horáčka je v kapli kostela sv. Fabiána a Šebestiána v Libocké ulici v Praze 6. Na kovové desce je kromě jmen nápis: „VĚRNÍ PŘÍSAZE, VĚRNÍ VLASTI AŽ K SMRTI. V DEN SV. VÁCLAVA V RUZYŇSKÝCH KASÁRNÁCH 1941 POČALY POPRAVY PRACOVNÍKŮ ČESKÉHO NÁRODNÍHO ODBOJE. MEZI PRVNÍMI BYLI TITO VEDOUcí VOJENSKÉ ODBOJOVÉ SKUPINY A DALŠÍ ILEGÁLNÍ ČINITELE.“

Jméno a fotografie Františka Horáčka je na památníku odhaleném v Sezemích na sportovním hřišti v roce 1945 umučeným a popraveným sezemickým sportovcům a znovuoživeným po jeho renovování v letošním roce 18. 8. 2018. ▶▶

▲ František Horáček je uveden spolu s ostatními sezemickými oběťmi I. a II. světové války na památníku obětem válek v Sezemích pod kaplí Nanebevzetí Panny Marie.

1945

2018

V říjnu letošního roku uplynulo dvacet let od doby, kdy nás opustil sezemický rodák, pedagog a historik pan učitel **KAREL GOTTWALD** (* 22. 3. 1934 – † 17. 10. 1998).

Věren rodinné tradici se stal učitelem. Jako učitel působil v Herálci u Hlinska, v Újezdě u Sezem, v Bohdanči a od roku 1962 až do doby svého odchodu do invalidního důchodu v rodných Sezemích.

Při svém pětadvacetiletém učitelování v Sezemích vyučoval především matematiku a fyziku. Mnozí z nás ještě pamatují dobu, kdy na sezemické škole učili Kája starší (otec pana učitele) a Kája mladší, jak se jim po léta hezky říkalo mezi žáky.

Mezi jeho koníčky patřila hudba a historie. Hrál na klavír a ve svém volnu doprovázel legendární skupinu „Sezemickou pětku“. Pracoval v redakční radě regionálního vzdělávacího časopisu Zprávy Klubu přátel Pardubicka a v historicko-dokumentační komisi bývalého Svazu protifašistických bojovníků (nyní ČSBS).

Spolu s předsedou komise MUDr. Karlem Jičínským zpracoval podrobnou historii protifašistického odboje na Pardubicku. Velké úsilí ve svém historickém bádání věnoval osudům čs. letců a parašutistů v Anglii za II. světové války.

Kdo jste pana učitele znali, vzpomeňte s námi.

M. Balcar

Otec a syn ve sborovně

První rok na sezemické škole

Volby do Zastupitelstva města Sezemice

konané ve dnech 5. a 6. října 2018

Výsledky voleb dle volebních stran – rozdělení mandátů

Volební strana	Počet získaných hlasů	Počet získaných mandátů
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	9967	8
Křesťanská demokratická unie – Čs. strana lidová	2343	2
Občanská demokratická strana	2758	2
ANO 2011	2626	2
Česká strana sociálně demokratická	372	0
NEZÁVISLÍ SEZEMIC A OBCÍ	2054	1
Strana soukromníků ČR	136	0

Zvolení členové zastupitelstva města

Volební strana	Kandidát	Počet získaných hlasů
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	Martin Staněk	1030
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	Ladislav Kubizňák	838
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	Mgr. Radka Svatoňová	799
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	Ing. Václav Trunec	736
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	doc. Ing. Jana Holá, Ph.D.	710
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	Petra Procházková	694
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	Ing. Vlastimil Plecháček	688
ZA SEZEMICE KRÁSNĚJŠÍ	Vlastimil Holub	641
Křesťanská demokratická unie – Čs. strana lidová	Mgr. Lukáš Knaute	383
Křesťanská demokratická unie – Čs. strana lidová	Ing. Martin Srazil	351
Občanská demokratická strana	Ing. Aleš Kačer	370
Občanská demokratická strana	Mgr. Hana Krátká	330
ANO 2011	Mgr. Luboš Krejčík	330
ANO 2011	Marie Schillerová	323
NEZÁVISLÍ SEZEMIC A OBCÍ	Ing. Pg.D. Filip Mezera	262

Sezemice celkově

Celkový počet voličů	Počet voličů, kteří přišli k volbám	Volební účast
3071	1555	50,63

Lukovna

Celkový počet voličů	Počet voličů, kteří přišli k volbám	Volební účast
49	28	57,14

Dražkov

Celkový počet voličů	Počet voličů, kteří přišli k volbám	Volební účast
95	52	54,74

Velké Koloděje

Celkový počet voličů	Počet voličů, kteří přišli k volbám	Volební účast
150	63	42

Kladina

Celkový počet voličů	Počet voličů, kteří přišli k volbám	Volební účast
144	68	47,22

Veská

Celkový počet voličů	Počet voličů, kteří přišli k volbám	Volební účast
243	132	54,32

Vážení spoluobčané,
chtěl bych vám poděkovat za vaši účast při komunálních volbách 5. a 6. října 2018.

Svámi hlasy jste dali důvěru patnácti občanům, kteří vás budou po dobu čtyř let zastupovat v řídícím orgánu města, v zastupitelstvu. Věřím, že nově zvolení zastupitelé budou pracovat k plné spokojenosti občanů a rozhodnutí, která budou provádět, povedou k rozvoji města a všech okolních obcí, které jsou jeho součástí. Budeme vám plně k dispozici a kdykoliv se můžete s vašimi problémy na nás obrátit.

Martin Staněk, starosta města

MATEŘSKÁ ŠKOLA SLAVÍ VÝROČÍ ČR

Měsíc říjen jsme zahájili celoškolským projektem s názvem „Naše vlast – 100 let založení republiky“. Cílem tohoto projektu je posílit elementární poznatky dětí o světě lidí, kultury a okolí, které je obklopují. V rámci tohoto celoškolského projektu se děti naučí poznávat svou vlast, hlavní město, prvního i současného prezidenta a českou vlajku. Dále se budou učit zpívat českou hymnu. Hravé poznávání bude doprovázeno tvořivými činnostmi. Budeme malovat, stříhat, lepit a různě dolepovat symboly, znaky a jiné věci, které s oslavami přímo souvisí. Na jednotlivých třídách (dle věkových složení) bude dětem nabídnuta práce s mapou, encyklopediemi, pracovními či grafomotorickými listy. Při práci na interaktivní tabuli nebo s interaktivní tužkou využijeme nově zakoupené vzdělávací programy o ČR.

Ve spojovací chodbě mateřské školy Jiráskova 596 budou vystaveny vlajky České republiky, vyrobené dětmi z jednotlivých tříd různými výtvarnými technikami.

Mateřská škola Pohádka složila k tomuto výročí i svou vlastní hymnu a děti se ji samozřejmě naučí.

Starší děti budou poznávat historii prostřednictvím výletu za pardubickým koníkem, spojeného se spoustou soutěží, kvízů a dalších zábavných aktivit. Mladší děti budou poznávat naše město Sezemice a obec Choteč. Završením oslav bude ve spolupráci s městem Sezemice zasazení mladého stromu lípy a uložení školkové pamětní schránky v areálu Mlynářky. Ve čtvrtek 25. 10. v 10.00 hodin jsme naplánovali vypouštění balonků v barvě trikolory u sochy kap. Bartoše u městské radnice Sezemice. Srdečně Vás na tuto akci zveme.

Za mateřskou školu Pohádka Bc. Prausová Iveta

SBĚRNÝ DVŮR PRO VELKOOBJEMOVÝ A ELEKTRO ODPAD

**od 15. října 2018 je dočasně přesunut
do areálu technických služeb v Bezdíčkově ulici**

Provozní doba:

pondělí a středa 15.00–18.00 hodin
sobota 8.00–12.00 hodin

Pro nebezpečný odpad lze využít sběrný dvůr v Dražkovicích
pondělí–úterý: 6.30–15.00 • středa: 6.30–17.00 • čtvrtek–pátek: 6.30–15.00

Narozeniček

Květen 2018: **Mikuláš Hřib**

Redakce přeje narozeným dětičkám hodně zdraví, lásky a štěstí.

Rodiče poskytli písemný souhlas s uveřejněním osobních údajů svého dítěte na matrice Městského úřadu Sezemice.

MĚSTO SEZEMICE – přehled akcí na II. pololetí 2018

Datum/čas	Akce	Místo konání/pořadatel
27. října 13.30	Oslavy vzniku Československé republiky	Před sezemickou radnicí Město Sezemice
29. října 18.00	Velká válka a vznik republiky Československé – přednáška Mgr. Karla Jará	Městská knihovna
2. listopadu 17.00	Lampionový průvod	Před sezemickou radnicí Město Sezemice
4. listopadu 17.00	DVEŘE – divadelní představení	Sál sezemické radnice Divadelní spolek J. K. Tyl P (od 24. 9.)
10. listopadu 18.00	Sezemické vinobraní	Sál sezemické radnice Město Sezemice P
2. prosince 14.00–18.00 16.00 17.00	1. adventní neděle Předvánoční trhy Sváteční koncert sezemických sborů Hluboká Orba a Rolnička Rozsvícení vánočního stromu	Město Sezemice Sál sezemické radnice Před sezemickou radnicí Před sezemickou radnicí
4. prosince 16.30	Mikulášská nadílka – zábavné odpoledne – Mikulášská družina s čerty	Sál sezemické radnice Město Sezemice
9. prosince 18.00	2. adventní neděle Trdlo, Lipka	Sál sezemické radnice Město Sezemice
16. prosince 17.00	3. adventní neděle Barokní koncert – soubor lesní rohů Hradec Králové + vánoční koledy	Kostel Nejsvětější trojice Město Sezemice P
20. prosince 18.00	Vánoční koncert – Bohuš Matuš, Magda Malá, Jiří Kožnar, Zdeněk Hák, Celebration of Joy – T. Procházka, L. Houdek (adventní světlo)	Sál sezemické radnice Město Sezemice P (od 20. 8.)
20. prosince 9.00–18.00	Poslední půjčování knih s vánočním dárečkem	Městská knihovna
25. prosince 17.00	Sváteční koncert sezemické Rolničky	Kostel Nejsvětější trojice Základní škola Sezemice
1. ledna 2019 15.00	Přivítání nového roku 2019 s Živaňankou – populární, lidové a operetní melodie pro vás	Sál sezemické radnic Město Sezemice
6. ledna 2019 18.00	Tříkrálový koncert	Sál sezemické radnice Město Sezemice P

Bližší informace: www.sezemice.cz, facebook – události, média
Majka Schillerová – 603 471 712, majacke@volny.cz
Petra Procházková – 737 420 924, knihovna@sezemice.cz
P – předprodej vstupenek v Městské knihovně
Změna programu vyhrazena

Komise zdravotní, sociální a péče o rodinu a děti města Sezemice
upozorňuje občany, že provede

HUMANITÁRNÍ SBÍRKU

**v sobotu 3. listopadu 2018 od 7.30 do 14.00 hodin
v kulturním sále, Husovo náměstí 790, Sezemice**

SBÍRKA:

- oblečení letního a zimního – dětského, dámského, pánského •
(pouze čistého a neroztrhaného)
- lůžkovin, ručníků, utěrek, záclon a látek •
- peřín, péřových a vatových přikrývek, polštářů a dek •
- domácích potřeb – nádobí bílého, černého, skleniček •
(pouze nepoškozené)
- hraček (pouze funkčních) •

Bližší informace podá paní Karlová, telefon **607 757 432**

SATELITNÍ DOTACE

- ✓ na montáž nové paraboly jen za **300 Kč**
- ✓ nebo naladění karet se **100 programy** od **149,- Kč** měsíčně

tel.: +420 778 527 899
www.satelitnidotace.cz

Bezdrátový Internet Sezemice

- již od 230,-Kč / měsíc
- žádné smlouvy, žádné závazky, žádná rizika
- žádné instalační poplatky, pokuty a penále
- žádné omezení počtu domácích PC
- první měsíc provozu ZDARMA !

Pro ověření dostupnosti služby a další informace volejte **608 245 246**
Službu provozuje: Milan Zelina, ul. Pod Strání, 533 04 Sezemice
www.internetsezemice.cz

INSTATOP CZ s.r.o.

- kanalizace - voda - plyn • ústřední vytápění - solární panely • monitorování a strojní čištění kanalizace • rekonstrukce bytových jader a koupelen •

INSTATOP CZ s. r. o., Na Spravedlnosti 1533, 532 31 Pardubice
Tomáš Kotík, tel. **605 585 226**, e-mail: kotik@instatop.eu, www.instatop.eu

SEZEMICE A OKOLÍ

2019

Město Sezemice Vám nabízí možnost zakoupení stolního kalendáře na rok 2019 s fotografiemi Sezemic a okolí. Již nyní je k dostání v Městské knihovně, vždy v půjčovací dny: Po, St a Čt od 9.00 do 17.00 hodin. Jeho cena je 50 Kč.

Rádi bychom vás také informovali, že připravujeme výpravnou knižní publikaci M. Balcara, obsahující historické i moderní pohlednice Sezemic a blízkého okolí. Kniha se zabývá vývojem pohlednic a s jejich pomocí dokumentuje historii Sezemic a vesnic, které v minulosti nebo i v současnosti se Sezemicemi spojovala společná radnice, škola, fara nebo pošta.

Redakční rada

KAMENICTVÍ RAŠKA

- nejlevnější světlou i tmavou žulu v regionu
- klasické pomníky za nejlepší cenu
- pro náročné zákazníky velice exkluzivní moderní pomníky všech barev a tvarů
- nápisy do kamene i černého skla, fotografie nemusíte nikam jezdit, jen zavolejte a my přijedeme až k Vám

www.kamenictviraška.cz

Pod Břizkami 800, 530 02 Pardubice, Tel./fax: +420 466 633 646
Mobil: +420 603 281 830-1, +420 732 588 957

Pedikúra Sezemice

Zdeňka Vaňásková 731 539 127

Městská knihovna Sezemice
zve na povídání

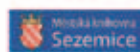
VELKÁ VÁLKA A VZNIK REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ (1914-1918)

Ve světle odborné i populární naučné literatury,
beletrie, časopiseckých článků a dobových
dokumentů, doplněno o informace z Pardubicka

přednáší Mgr. Karla Jará
Městská knihovna Sezemice
od 18 hodin

29. 10. 2018

Povídání je rozděleno na dvě části
po 50 minutách.

Město Sezemice a komise pro občanské záležitosti v Sezemicích zve srdečně seniory ze Sezemic a přísloučených obcí
dne 25. října 2018 od 17.00 hodin do sálu města k **POSEZENÍ S DECHOVKOU**.

K tanci a poslechu bude hrát Pardubická šestka.